

LBRIS

We know
books

Eugen Stănescu

Alexandru Cristian

Iulia Stănescu

Liberalismul în România – 150 de ani

Editura Magic Print

Onești, 2025

Capitolul 1**Periplu istoric al Partidului Național Liberal 15**

1.1 Contextul istoric al creării și evoluției Partidului Național Liberal	15
1.2 Președinți ai Partidului Național Liberal – oameni și fapte	19
1.3. Baza organizatorică a PNL	36
1.4. Despre guvernările liberale	38
1.5. Programele Partidul Național Liberal	43
1.6. Liberalismul reflecții doctrinare	46

Capitolul 2**Documente fundamentale ale Partidului Național Liberal 51**

2.1. Manifestul – program al Partidului Național Liberal București – 1885	58
2.2. Programul Partidului Național Liberal – 1892	66
2.3. Manifeste programatice ale Partidului Național Liberal (1919)	79
2.4. Programul minimal și maximal al partidului național liberal – 1934	83
2.5. Manifestul program al Partidului Național Liberal Gheorghe Tătărescu – decembrie 1944	107
2.6. Congresul General al Partidului Național Liberal – iulie 1945	123
2.7. Programul Partidului Național Liberal Gheorghe Tătărescu	166

Capitolul 3**Ideologia Partidului Național Liberal- aspecte generale și particulare 169**

Capitolul 4

Ion Gheorghe Duca un mare liberal	179
4.1. Ion Gheorghe Duca – patriot și om politic	183
4.2. Din lucrările lui Ion Gheorghe Duca	195
4.3 . Doctrina liberală – conferință Ion Gheorghe Duca	212
4.4 Cuvântări și scrieri ale lui Ion Gheorghe Duca.....	224
4.5 Expozeul domnului I.G. Duca la alegerea sa ca președinte al Partidului Național Liberal.....	226
4.6. Misiunea istorică a Generației Actuale.....	260
4.7. Alte scrieri ale lui Ion Gheorghe Duca.....	267

Capitolul 5

Partidul Național Liberal în vâltoarea istoriei	272
--	------------

ANEXE

Anexa 1 componența guvernelor liberale între 1876-1940	286
Anexa 2 Lideri ai partidului național liberal	337
Anexa 3 Mișcări disidente liberale	341
Anexa 4 Președinții liberali ai consiliului de miniștri	347
Anexa 5 Lideri ai partidelor liberale disidente	350

Capitolul 6

Ion Gheorghe Duca și tragedia liberală	360
---	------------

Ion Gheorghe Duca – despre improbabilitatea politică	360
Ion Gheorghe Duca patriot și om politic	364
Imagini de idei și oameni politici în opera lui Ion Gheorghe Duca	379
Filosofia politică a lui Ion Gheorghe Duca	396
Ion Gheorghe Duca – un eseist strălucit	402

Ion Gheorghe Duca – orator strălucit	421
Ion Gheorghe Duca – în slujba țării	432

Capitolul 7.

Crimă Politică sau Asasinat Mișelesc – tragicul și timpuriul sfârșit

a lui Ion Gheorghe Duca	437
7.1. Discursuri la funeraliile lui I. Gh. Duca	441
7.2. Din telegramele de condoleanțe trimise de mari personalități ale lumii	442
7.3 Omagii aduse de presa străină	443
Tragedia liberalilor	450

Capitolul 8

Amedeu (Amedeo) Bădescu - Istoria Partidului Național Liberal 495

Arhivă fotografică oferită prin bunăvoința conducerii și personalului Muzeului National Bratianu - Ștefănești, județul Argeș	1000
Bibliografie	1016

PERIPLU ISTORIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL LIBERAL

1.1. CONTEXTUL ISTORIC AL CREĂRII ȘI EVOLUȚIEI PARTIDULUI NAȚIONAL LIBERAL

Sistemul vieții politice românești, care a favorizat apariția PNL și a altor partide, a avut la bază regimul democratic, instaurat prin legea fundamentală din 1866, care a legitimat ideea de pluralism politic și ideologic, pe fondul efervescentei produse în întreaga Europă, inclusiv în România, de Revoluția de la 1848.

A fost nevoie însă de o anumită perioadă de coagulare a premiselor doctrinare, politice și organizatorice, astfel încât de partide politice, în interesul modern al termenului, nu putem vorbi decât din deceniul al optulea al secolului trecut. Primele partide politice românești de tip european, au fost: **PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL**, apărut în 1875, și **PARTIDUL CONSERVATOR**, creat în 1880, urmate, în timp, de alte grupări politice care ilustrau mutațiile ce au avut loc în gândirea și practica politică a societății.

În ceea ce privește Partidul Național Liberal, este interesant procesul de unificare a unor grupări liberale, încă din ianuarie-martie 1875, în așa-numita „*Coaliție de la mazar-Pașa*” (după numele musulman al englezului Lakeman, în casa căruia a avut loc prima consfătuire) care a pus bazele Partidului Liberal. (Vezi NOTE – 8)

Nucleul acestora l-au constituit însă liberalii radicali (1861), grupați în jurul lui C.A. Rosetti și I.C. Brătianu. Aceștia au avut un rol important în înființarea lui A.I. Cuza și aducerea unui domnitor străin, iar după 1866 au reușit să-i atragă și pe liberalii din jurul lui Mihail Kogălniceanu (26 februarie 1867).

Liberalii dețin puterea în perioada martie 1867 – noiembrie 1868, începând o colaborare cu fracțiunea lui N. Ionescu. Încă din 1867, liberalii radicali aveau un comitet politic central, cu sediul la București („*Societatea Amicilor Constituțiunii*”) și unul la Iași, iar în anul 1868 ființa o formațiune politică cu organizații în toată țara, pe structura căreia se va realiza coaliția liberală.

Documentele de arhivă consemnează ca dată a fondării Partidului Liberal – 24 mai 1875, la București. Acesta a devenit în anii următori cel mai puternic partid politic, aflat într-o luptă acerbă cu Partidul Conservator și reușind, în perioada 1876-1888, cea mai lungă guvernare de partid din istoria vechii României. Cu toate acestea, și în rândurile sale s-au produs de-a lungul timpului o serie de disidențe, mai ales după 1880, care însă nu l-au afectat în mod deosebit: **Partidul Liberalilor Sinceri** (1880), având ca președinte pe George D. Vernescu; **Partidul Liberal Conservator** (1884) – președinte Lascăr Catargiu; **Partidul Liberal-Democrat** (1885) – președinte Dumitru D. Brătianu. Toate acestea au revenit la Partidul Național Liberal în anii 1890-1892.

Cele două mari partide politice au urmărit apărarea libertăților democratice înscrise în Constituție, iar atunci când au ajuns la guvernare s-au străduit să apere interesele naționale ale românilor de pretutindeni, să încurajeze dezvoltarea economiei, să protejeze capitalul autohton și să încurajeze sistemul bancar.

Potrivit regimului constituțional, instituit în 1866, la apelul suveranului, partidele formau, prin rotație, guvernul (din 1895 a început să funcționeze așa-numita „rotativă guvernamentală”), iar acestea, prin deținerea puterii, își asigurau majoritatea parlamentară și își subordonau administrația centrală și locală.

De fapt, prin guvernare se desemnau atât organele executive ale statului, respectiv șeful statului și guvernul, cât și parlamentul, care reprezenta un corp de control și de cenzură al guvernului, constituind un intermediar în dialogul dintre guvernanți și corpul electoral.

Urmărind linia progmatică a partidelor respective, guvernele din acea perioadă s-au preocupat de adoptarea unor măsuri de consolidare a statului

național român, de întărirea legăturilor cu românii de peste munți, au încurajat economia, dar și menținerea și funcționarea cadrului democratic.

Nu au lipsit însă afacerile politice, crizele de guvern ori dezbaterile furtunoase, immortalizate în geniale opere literare și în presa vremii.

Întrucât scena politică românească a fost animată timp de decenii de guvernele liberale, am considerat firesc ca, într-o lucrare consacrată acestora să prezentăm întreaga pleiadă de oameni politici care au purtat răspunderea treburilor țării, confruntându-se cu ideologii și concepții politice variate, de la extrema stângă la cea dreaptă, sau cu probleme de maximă importanță ce vizau atât organizarea țării, cât și împlinirea unor deziderate naționale, economice, sociale, politice și culturale.

Începând cu guvernul lui Ion C. Brătianu, de care se leagă în principal participarea la Războiul din 1877-1878 și recunoașterea independenței absolute a României, și continuând cu celelalte guverne liberale, care s-au succedat la putere în alternanță cu Partidul Conservator, Partidul Național Liberal a continuat să rămână la putere – cu unele intermitențe – până în noiembrie 1928.

Trebuie precizat însă că, după 1918, odată cu aplicarea reformei democratice (agrară și electorală), în România Mare au avut loc modificări importante în viața politică postbelică. Sistemul rotativei guvernamentale a devenit inoperant, ducând la dispariția *Partidului Conservator* (1922). A apărut, însă, pe scena politică *Partidul Național Țărănescu* care a intrat într-o competiție dură cu PNL.

Trăsăturile esențiale ale statului român, cu regim politic democratic, s-au menținut până în 1938.

În cei 22 de ani de existență a României Mari, s-au succedat 29 de guverne și 20 de prim-miniștri. Au condus mai multe guverne I.I.C. Brătianu (3), Al. Vaida Voevod (2), Iuliu Maniu (3), G.G. Mironescu (2), Gh. Tătăreanu (2). Numai două guverne – ambele liberale – au funcționat pe întreaga durată

a unei legislaturi: cel din 1922-1926, condus de I.I.C. Brătianu și din 1934-1937, condus de Gheorghe Tătărăscu. La restul de 14 ani, revin 27 de guverne, câte două pe an. Durata vieții unor guverne a fost mai scurtă. Recordul în acest sens îl deține cel liberal, condus de dr. C. Angelescu (**30 decembrie 1933 – 4 ianuarie 1934**), urmat în ordine crescătoare, de guvernele: G.G. Mironescu (**7-13 iunie 1930**), Gh. Argeșeanu (**22-28 septembrie 1939**), Barbu Știrbei (**4-22 iunie 1927**) și altele. Șefii unora dintre aceste guverne efemere au fost fie militari (C. Coandă, A. Văltoianu, Gh. Argeșeanu), fie personalități neutre (B. Știrbei), care nu au lăsat studii sau discursuri politice concludente pentru o reconstituire cât mai fidelă a etapelor respective.

În deceniul al patrulea, România a fost guvernată de liberali, în urma confruntărilor electorale cu alte partide, între care principalul partid de opoziție era Partidul Național Țărănesc.

În urma revenirii, la 8 iunie 1930, la tronul României, pe care-l abandonase în 1925, regele Carol al II-lea a pulverizat, treptat, până la desființare, regimul politic multipartidist și sistemul democratic parlamentar, ajungând ca, în 1938, să instaureze un regim autoritar prin scoaterea partidelor politice în afara legii. În același timp, guvernele au devenit, practic, instrumente în mâna acestuia. Se deschide astfel calea spre regimurile autoritare în România.

După al Doilea Război Mondial, la 6 martie 1945, gruparea liberală condusă de Gh. Tătărăscu a intrat în primul guvern comunist al țării condus de Dr. Petru Groza, unde a deținut vicepreședinția Consiliului de Miniștri și alte trei portofolii. Deși au participat la alegerile din noiembrie 1946 pe listele Blocului Partidelor Democratice, obținând 76 de mandate de deputați, în urma unor manevre inițiale de comuniști, cu concursul direct al Moscovei, miniștrii liberali au fost demiși din guvern, la 5 noiembrie 1947, iar Partidul Liberal, înființat și condus de Gh. Tătărăscu, la 15 decembrie 1944, a trecut la o opoziție democratică și constructivă, nereușind să reziste în noile condiții decât până în mai 1948, când și-a încetat activitatea.

OAMENI ȘI FAPTE

1875-1947

ION C. BRĂȚIANU (1821-1891)

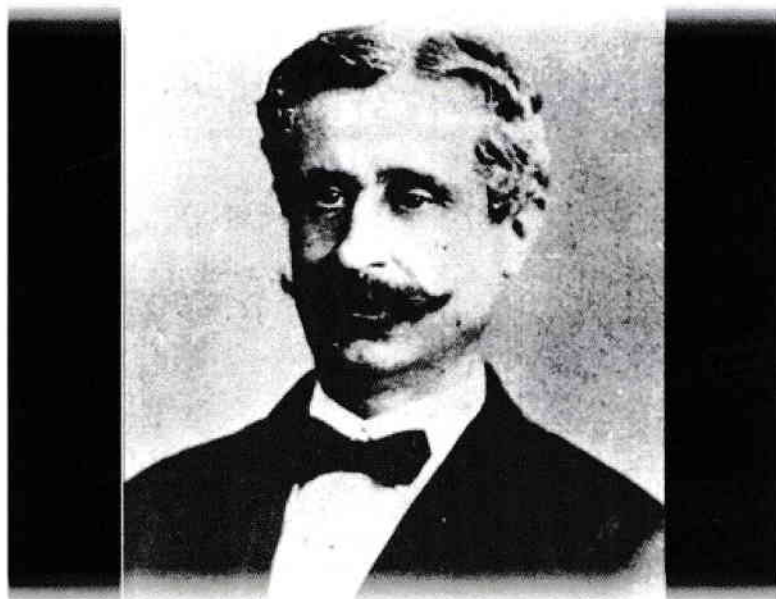
A fost președinte al Partidului Național Liberal între anii 1875-1891, cu mențiunea că, în perioada 1882-1883, a asigurat președinția împreună cu C.A. ROSETTI. A fost președinte al Consiliului de Miniștri în patru legislaturi, între 1876-1888.

Fiu al stolnicului Constantin (Dincă) Brătianu și al Anastasiei Tigveanu, Ion C. Brătianu s-a născut la Pitești, la 2 iunie 1821. După încheierea cursurilor la Școala lui D. Simonide din Pitești, la numai 14 ani, a intrat ca iuncăr în armată, fiind înaintat în 1838, la gradul de praporcic. În

1841, familia l-a trimis la Paris, unde a urmat cursurile Școlii Politehnice și a audiat cursurile lui Jules Michelet și Edgar Quinet la College de France. A participat la evenimentele revoluționare din Paris, din februarie 1848. În aprilie, același an, s-a reîntors în țară, devenind membru al Comitetului Revoluționar și secretar al Guvernului Provizoriu, apoi șef al Poliției Capitalei. Proscris, după revoluție, s-a refugiat în Franța. A revenit în țară în iulie 1857, fiind ales deputat în Divanul ad-hoc. A susținut dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Țării Românești și al Moldovei, iar după Unirea Principatelor 1859, a îndeplinit funcția de ministru de Finanțe în guvernul României.

S-a afirmat ca lider al coaliției politice care a înfăptuit actul de la 11 februarie 1866, contribuind în mod decisiv la aducerea în țară a principelui Carol de Hohenzollern. A fost ales în Adunarea Constituantă din 1866 și a îndeplinit, în mai multe rânduri, funcții ministeriale: 1867 – la Interne și Finanțe; 1867-1868 – ad interim și Interne; 1868 – titular la Ministerul de Război. Lider al grupării liberal-radicală, a condus mișcarea antidinastică de la 1870, fiind implicat în același proces cu Al. Candiano Popescu, inițiatorul „Republicii de la Ploiești”. A fost achitat. A fost Președinte al Consiliului de Miniștri între anii 1876-1888, reprezentând perioada *Marii Guvernări Liberale*.

În 1875, a pus bazele Partidului Național Liberal, al cărui președinte a rămas până la sfârșitul vieții (1891).

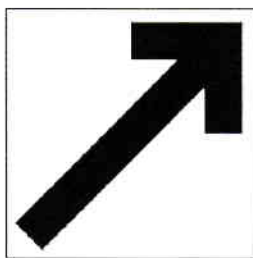

A urmat la președenția PNL după moartea lui I.C. Brătianu, între 1891-1892, și a fost mandatat de mai multe ori cu funcția de ministru, inclusiv cu cea de prim-ministru, în 1881 între 10 aprilie și 8 iunie.

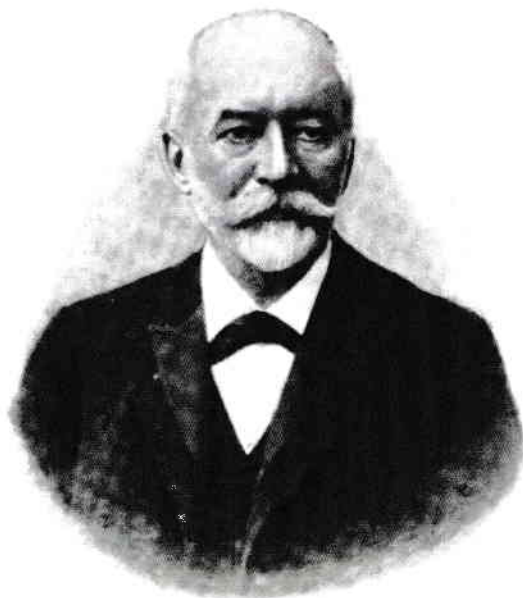
Era fratele mai mare al lui Ion C. Brătianu. S-a născut tot la Pitești, în anul 1818. Începând din 1831, a urmat cursurile Colegiului Sf. Sava din București, iar în 1835 a fost trimis la Paris, unde și-a susținut bacalaureatul și a frecventat cursurile Facultății de medicină, apoi ale Facultății de drept, pe care le-a absolvit în 1841.

Împreună cu Ion Ghica și Al.G. Golescu, a inițiat constituirea Societății pentru Învățătura Poporului Român (august 1839) și a contribuit la crearea „Societății în vederea înființării de școli în principate” (1847). A participat la revoluția de la 1848 de la Paris și din Țara Românească, fiind ales în Comitetul Revoluționar și acreditat ca agent diplomatic al acestuia pe lângă

guvernele Austriei și Ungariei. După înăbușirea revoluției a fost exilat, reprezentându-i pe românii din străinătate în Comitetul Central Democratic European, de la Londra (1851). Întors în țară, în 1857, a fost ales deputat, ministru al Afacerilor Străine (ianuarie-martie 1859) și ministru de Interne (mai-iulie 1860). În 1866-1867 a fost primar al Capitalei, iar până în 1881 a îndeplinit importante funcții în partid, în guvern și misiuni diplomatice (trimis extraordinar și ministru plenipotențiar la Constantinopol între (1878-1881). În 1885, a pus bazele unui nou partid național liberal, care s-a coalizat cu Partidul Liberal Conservator și alte forțe politice („Opoziția Unită”), ale căror acțiuni din 1888, s-au solidat cu înlăturarea guvernului condus de fratele său, Ion C. Brătianu. Cu toate acestea, în 1890, a revenit în rândurile Partidului Național Liberal ajungând chiar președintele acestuia (21 mai 1891).

PNL

A urmat lui Dimitrie C. Brătianu la președinția Partidului Național Liberal în 1892, rămânând în funcție, fără întrerupere, timp de 17 ani, până în 1909. Între anii 1895-1896 1897-1899 1901-1904 și 1907-1908 a deținut funcția de Președinte al Consiliului de Miniștri. A fost cunoscut ca un om politic versat, care-și dorea puterea, dar, așa cum îl caracterizează un contemporan al său. „*E lipsit de anverguă, se complăce în detalii, năpădit de ranchiuni, care îl duc la violență, autoritar, dar nu are suplețea de spirit a lui Brătianu*”. Cine a fost de fapt D. Sturza? Descendent al cunoscutei familii boierești a Sturdezeștilor, s-a născut la 10 martie 1833, la Miclăușani, județul Roman. A studiat în Germania, de unde s-a întors ca specialist în științe economice și financiare, dar și cu serioase cunoștințe în domeniul istoriei. A participat la lupta pentru Unire, fiind ales în Comitetul Unional, deputat și secretar al Divanului ad-hoc al Moldovei (1857), secretar al Căimăcămiei (octombrie 1858 – ianuarie 1859). După Unire, a devenit secretar personal al